

УДК 340.1

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ В УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ ВІТЧИЗНЯНОЇ ПРАВООХОРОННОЇ СИСТЕМИ

Ольга ХОЛЬВІНСЬКА,

аспірант кафедри теорії та історії держави і права
Львівського державного університету внутрішніх справ

SUMMARY

The article comprehensively theoretical and methodological and application level analyzes role of Interior as part of apparatus of state in terms of reforming domestic law enforcement and outlined conceptually different features of formation of public policy in Ukraine human rights and law enforcement.

Key words: enforcement bodies, law enforcement system reform.

АНОТАЦІЯ

У статті комплексно на теоретико-методологічному і прикладному рівні проаналізована роль органів внутрішніх справ, як елемента апарату держави в умовах реформування вітчизняної правоохоронної системи, та окреслені особливості формування концептуально іншої державної політики України у сфері правозахисту та правоохорони.

Ключові слова: органи внутрішніх справ, правоохоронна система, реформування.

Постановка проблеми. Умови реформування правоохоронної сфери держави свідчать про доцільність сприйняття внутрішньої політики держави та управління у цій сфері кризь призму діяльності правоохоронних органів. Охорона громадського порядку, забезпечення громадської безпеки, боротьба зі злочинністю, охорона прав, свобод і законних інтересів громадян, забезпечення дорожнього руху – ці та інші завдання передають зміст і суть діяльності органів внутрішніх справ. Відповідно, саме ці завдання демонструють працівників ОВС, насамперед, як репрезентаторів держави.

Актуальність теми. Теоретико-правові питання діяльності органів внутрішніх справ неодноразово порушувалися у дослідженнях багатьох учених-правознавців, а саме: О. Бандурки, І. Бородіна, Т. Гарасиміва, І. Зозулі, В. Канціра, М. Кельмана, А. Козловського, М. Козюбри, А. Комзюка, О. Кузьменко, С. Максимова, О. Остапенка, В. Оргинського, М. Рибачука, О. Скакун, С. Сливки, В. Середи та інших.

Мета статті – визначити роль органів внутрішніх справ як елемента апарату держави в умовах реформування вітчизняної правоохоронної системи.

Виклад основного матеріалу. Сьогодні в правоохоронних органах важливе місце посідає створення «нових» професіоналів. Рівень їх фахової підготовки повинен дорівнювати вимогам правової і демократичної держави. В умовах реформування велике значення має інститут правоохоронних органів, який повинен відповідати світовому рівню. На даному етапі працівники міліції мають добре володіти кваліфікаційними навиками і вміннями, щоб конкурувати на світовому ринку праці. Для досягнення високого професійного рівня працівника міліції, на нашу думку, необхідно:

1) модернізувати ОВС, раціоналізуючи міліцейський потенціал, який, передусім, стосується прав, обов'язків та відповідальності працівників ОВС;

2) забезпечити належну оплату праці та систему заохочень;

3) налагодити систему відомчої освіти і науки;

4) встановити механізм адекватної оцінки результатів роботи та форму атестації працівників ОВС;

5) запровадити етичні стандарти, яких працівники ОВС повинні дотримуватися у своїй повсякденній роботі.

У більшості країн світу розроблені спеціальні програми з метою удосконалення управління працівниками ОВС та покращення кадрової політики у правоохоронних органах. Особлива увага приділяється зменшенню розриву в оплаті праці між державним і приватним (громадським) секторами та оптимізації структури поліції, розробці показників виконання обов'язків посадовими особами, формуванню нової етики працівників правоохоронних органів [2, с. 13].

Пріоритетна роль у функціонуванні системи МВС України належить діяльності працівників ОВС, яка має чітко узгоджуватись із сучасними умовами та чинниками суспільного розвитку, що тим самим вимагає формування нового рівня їх професійної ідентичності та національної свідомості. У зв'язку з цим МВС України шукає нові можливості для оптимізації своєї діяльності, особливо, що стосується спрощення механізмів налагодження міжнародної співпраці, намагаючись при цьому нейтралізувати нові ризики – підведення під єдині стандарти налагодження державно-управлінської діяльності, які нівелюють національний чинник. Це, зі свого боку, вимагає пошуку ефективних механізмів захисту національних інтересів ОВС в умовах реформування правоохоронної системи.

Основна позиція діяльності працівників ОВС в умовах реформування має належати встановленню та укріпленню міжнародної співпраці, базованої на обміні досвідом між управлінськими інституціями в межах єдиного глобального простору. Особлива увага при цьому має приділятися урахуванню національної специфіки організації державно-управлінської діяльності, зокрема при підготовці працівників ОВС. Це свідчить про необхідність оновлення освітніх технологій відповідно до сучасних світових стандартів, що змусить підвищити якість освітніх послуг, а відповідно, і рівень професійної та освітньої кваліфікації працівника ОВС. Така система поглиблення міжнародної співпраці дасть змогу формувати працівника ОВС відповідно до світової системи підготовки, однак, вірогідно, може спричинити до втрати власної системи навчання працівників ОВС.

Обмірковуюючи специфіку діяльності працівників ОВС України в умовах реформування, слід виокремити відповідні тенденції, які вказують на уніфікований характер їх діяльності, серед них зокрема: наявність спільних проблем суспільного розвитку, які потребують узгодженого пошуку універсальних технологій їх вирішення; професійна підготовка працівників міліції, що базується на ґрунтовному вивченні досвіду організації світових правоохоронних систем; створення умов для розвитку власної професійної системи на основі детального вивчення світового досвіду вирішення окремих проблем, в основі чого лежить оцінка та аналітика змісту роботи працівника міліції; створення відповідних програм обміну досвідом між працівниками міліції (насамперед, ідеться про так звану загальну професійну підготовку, яка дозволить їм обрати все найкраще, що може бути адаптоване у сьогоденних реаліях).

На сучасному етапі суспільного розвитку особливої ваги набуває структура професійної компетентності працівників ОВС в умовах реформування, що, на нашу думку, повинна складатися з таких якостей:

1) комунікативність – це якість, яка передбачає наявність у працівників ОВС культури спілкування та вміння досягати компромісу, вирішення конфліктів в оточуючому середовищі, знаходження консенсусу; це навички ведення переговорів, побудови команд і налагодження партнерств, які виходять за рамки своєї асоціації та інше;

2) володіння адміністративними навичками – це якість, яка передбачає здатність працівників ОВС здійснювати керівництво людьми, вміння приймати нестандартні рішення, аналізувати результати роботи, вести фінансову діяльність, стежити за інформаційними потоками, здійснювати управління проектами та програмами, орієнтуватися в інноваційних процесах та інше;

3) планування та логічне мислення – це якість, яка вимагає від працівників ОВС усвідомлення перспективи, що виходить за межі однієї сфери діяльності, управління цілями, здатність оцінювати і вирішувати проблеми, досліджувати їх, втілювати в життя отримані результати науково-прикладних пошуків, проводити моніторинг і оцінювати розвиток державного управління у суспільно-політичній сфері.

Особливу увагу працівникам ОВС слід звернути на професійні якості, які пов'язані з ефективністю виконання покладених на них завдань та обов'язків на належному державному рівні. Йдеться про володіння відповідним обсягом знань та технічних вмінь, потрібних для ефективної участі у роботі міжнародних організацій, а також формування і функціонування міжнародних режимів у багатьох сферах суспільної діяльності, аби просувати і захищати національні інтереси [1, с. 22–23].

У формуванні спеціальної компетентності працівників ОВС особливої уваги заслуговують такі напрями удосконалення їх служби, як:

1) забезпечення конкуренції серед працівників ОВС на ринку праці, що дасть можливість для утримання, мотивації, залучення та просування обдарованих працівників, що не входять у штаб ОВС;

2) мобільність і ротація кадрового апарату працівників ОВС, що зумовлює зростання контрактних відносин державних органів і державних службовців;

3) перепідготовка і підвищення кваліфікації працівників ОВС (тут вагомим значення потребує постійне вдосконалення знань, вмінь та навичок, а також вивчення міжнародного досвіду щодо модернізації системи МВС. При цьому необхідно враховувати визначені міжнародні цінності та міжкультурний зв'язок у державно-політичній сфері управління, як засіб підвищення професіоналізму в діяльності ОВС);

4) затвердження етичних норм поведінки, правил культури відпочинку, спільних цінностей, неприпустимість недбалості, корупції та злочинності серед працівників ОВС на всіх рівнях служби.

Формування соціального іміджу відбувається шляхом повсякденної виховної роботи з використанням методів впливу, переконання, навіювання, а також через зміцнення корпоративних ідеалів, створення атмосфери гордості за належність до професії.

Протягом останніх років в Україні відбулися зміни, які безпосередньо стосуються правоохоронних органів. Міліція, яка раніше працювала в закритому режимі, сьогодні намагається бути відкритою, прагне активно взаємодіяти з населенням, виконувати покладені на неї обов'язки.

У системі виконавчої влади МВС України з підпорядкованими йому органами є функція забезпечення політики внутрішньої безпеки суспільства й громадського спокою в державі, в основі чого – попередження злочинності та боротьба з нею, особливо з організованими її формами та корупцією, тому міністерство переорієнтовує свою діяльність на забезпечення внутрішньої безпеки держави, насамперед, на захист прав і свобод людини, яка є основним об'єктом уваги з боку діяльності як ОВС, так і держави загалом.

На цьому етапі набули певних змін структурна побудова, завдання та функції, форми й методи роботи ОВС, але розвиток системи ще не повністю відповідає сучасним політичним, економічним і соціальним реаліям в Україні, не завжди встигає за процесами розбудови держави.

З цією метою в Україні проводяться глибокі зміни в системі ОВС та широкомасштабна адміністративна реформа, яка є невід'ємною складовою інституту правоохоронних органів і служби в ОВС, а саме: оновлення кадрового потенціалу, створення оновленого, потужного і дієздатного державного апарату, становлення професійної, політично нейтральної та авторитетної державної служби.

Під час глибоких змін системи ОВС слід здійснити комплекс заходів, спрямованих на підвищення адміністративної культури працівників ОВС, удосконалення управлінської діяльності, а також на поліпшення громадської думки щодо міліції. З цією метою слід удосконалити зміст і методи навчання як безпосередньо за місцем служби, так і в закладах, на які покладено підготовку, перепідготовку та підвищення кваліфікації кадрів, регулярно проводити вивчення думки населення щодо якості та ефективності роботи ОВС та їх керівників.

Поряд зі структурною перебудовою ОВС мають відбуватися й зміни у їх діяльності. У цьому аспекті особливої уваги й нового осмислення потребує профілактична функція ОВС, як найгуманніший засіб боротьби зі злочинністю. Актуальність цього напрямку діяльності ОВС зумовлена конституційним впровадженням обов'язку держави та органів місцевого самоврядування створювати належні умови для реалізації законних прав і свобод особи та захисту її від злочинних посягань. Профілактика правопорушень відповідно до Закону України «Про міліцію» є одним із головних завдань діяльності ОВС.

Вирішити це завдання окремими кампаніями таходами з реорганізації служб не можливо. Йдеться про створення цілісної системи профілактики у державі, яка включала б окремі елементи: оптимальну організаційну структуру, що охоплювала б усі рівні суспільного устрою; єдину загальнодержавну програму вирішення соціально-кримінологічних завдань; ефективну систему наукових методів для забезпечення їх вирішення.

Сьогодні в ОВС немає окремої профілактичної служби і створення її (що обстоюють деякі вчені й практи-

ки) буде лише повторенням минулих помилок. Зокрема, профілактика, здійснювана ОВС, належить до розряду функціональної діяльності майже всіх служб і підрозділів ОВС, а не до окремої організаційної системи. Це головний аспект усіх напрямів роботи ОВС. І ця робота об'єктивно не може зосереджуватися в окремих органах, підрозділах чи службах, адже об'єднання профілактичних ліній роботи таких служб, як карний розшук, підрозділи боротьби з економічною злочинністю, ДАІ тощо, дає електику, а не єдність.

Пріоритетність профілактичної функції в діяльності всіх служб ОВС слід упроваджувати за допомогою перегляду оцінних показників діяльності відповідних підрозділів. Оцінюючи діяльність тієї чи іншої служби, слід аналізувати не показники виявлення та розкриття конкретних злочинів чи правопорушень, а те, як впливає профілактична діяльність на криміногенну ситуацію в регіоні або відповідній сфері економіки чи суспільного життя.

Основу діяльності місцевої міліції має становити програма профілактики правопорушень і злочинів, яка б мала підґрунтям реальні бюджети, аналіз криміногенної обстановки, соціально-економічних чинників та існуючих сил і засобів за безпосередньої ініціативи місцевих органів влади та самоврядування. Водночас місцева міліція має визначати свою сферу діяльності та специфічну програму дій, спрямовану в кінцевому результаті на підвищення авторитету міліції в суспільстві.

Доцільно в системі загальної профілактики правопорушень і злочинів запровадити схему регулярного звернення міліції до населення через радіо, телебачення, пресу та засоби наочної агітації. У контакті з керівництвом ЗМІ міліція може організувати два види виступів. До перших належать виступи працівників міліції, до других – виступи інших осіб (адвокатів, психологів, педагогів, соціологів), які виконують завдання міліції, аналізуючи той чи інший бік діяльності або характеризуючи конкретну ситуацію. Що стосується виступів самих працівників міліції, то вони повинні мати інформаційно-роз'яснювальний характер, тобто містити інформацію про законодавство України, роз'яснення прав, обов'язків і дій міліції відповідно до конкретної ситуації, інформацію про технічні засоби охорони житла, засобів транспорту та індивідуальних засобів захисту осіб, інформацію для населення про сучасні прояви злочинності та шляхи їх попередження, про випадки вчинення тяжких злочинів та результати їх розслідування. Такий вид діяльності міліції стосується першого напрямку профілактичної діяльності ОВС.

Другим напрямом діяльності міліції має стати виявлення неблагополучних, неповних сімей, діти яких, як свідчить практика, поповнюють когорту правопорушників.

Третім напрямом діяльності міліції є виявлення і вправлення поведінки громадян, які відбули термін покарання у місцях позбавлення волі. У цьому разі виникають питання як порядку проживання, так і житла. А це може бути вирішене тільки на місцевому рівні, як один із напрямів соціальної програми регіону.

Ефективність профілактичної діяльності міліції залежатиме від:

- 1) швидкості реагування міліції на виклики;
- 2) адекватності дій міліції щодо кожної конкретної ситуації;
- 3) ефективності роз'яснювальної роботи міліції серед населення у ЗМІ;
- 4) індивідуальної роботи з конкретною категорією населення;
- 5) можливостей постійної відкритості в роботі міліції та її зв'язків із громадськістю.

Нові умови діяльності ОВС потребують перегляду не лише їх місця та ролі в суспільстві, а й шляхів реформування у системі ОВС з метою найбільш ефективного вирішення оперативно-службових завдань. Думка деяких науковців полягає в тому, що при визначенні головних ознак нової міліції (поліції) необхідно, передусім, виходити з її соціального призначення. Це має бути не карально-охоронна сила, яка дбає головним чином про інтереси держави та намагається схопити злочинця, а демонструє інтелект, проявляється як невід'ємна частина суспільства, покликана, насамперед, захищати закон, права та інтереси конкретних осіб, гарантувати людині безпечні умови життя.

Забезпечення принципів правової держави значною мірою залежить від спроможності органів державної влади на всіх рівнях управління забезпечити принцип обмеження виконання влади правами та свободами громадян. Багаторічне нехтування ними з боку органів державної влади, у тому числі й ОВС, створило в суспільстві певну атмосферу недовіри до заходів міліції зі встановлення рівноправних відносин із громадянами, суть яких досить точно виражена поняттям партнерства.

Під час реформування у системі МВС України доведеться створити ефективно діючу управлінську систему, що спроможна вирішувати оперативно-службові завдання будь-якої складності та користується необмеженою довірою населення. Організаційні аспекти реформування системи ОВС передбачають різноманіття новаторських рішень у побудові структури МВС України та його органів на місцях. Головними шляхами реалізації реформування системи ОВС є:

- 1) децентралізація в процесі управління (субсидіарність, «передавання влади» – коли здійснення деяких головних функцій МВС України доручається органам, що йому не підпорядковані);
- 2) децентралізація міліції;
- 3) інформатизація ОВС;
- 4) усунення паралелізму та дублювання функцій;
- 5) усунення тенденцій депрофесіоналізації міліції;
- 6) посилення соціального захисту працівників.

Основними елементами управління системи МВС під час формування стануть: поліцейський (міліцейський) блок, який буде безпосередньо займатися боротьбою зі злочинністю, організацією громадської безпеки, контролем за забезпеченням порядку на дорогах; цивільний блок, який повинен бути розташований і виконуватиме функції забезпечення.

Децентралізація міліції передбачає стан, коли частини головних функцій, які раніше були закріплені за МВС України, передається ГУМВС, УМВС України в областях та міськрайорганам внутрішніх справ. Це пов'язано, насамперед, з необхідністю створення міліції місцевого самоврядування (місцевої або муніципальної міліції).

Централізовано слід встановлювати нормативи забезпечення ресурсів і контролювати їх використання та надходження. Децентралізація міліції передбачає рішуче скорочення управлінського персоналу з одночасним створенням простої дієвої системи управління ОВС, продуманої системи центральних і місцевих органів.

Одним із найважливіших шляхів реформування системи ОВС є їх інформатизація, широке впровадження сучасних засобів обробки та передачі інформації, її зберігання та використання в оперативно-службовій діяльності. Успішна інформатизація на базі сучасних мережевих технологій дає змогу не лише прискорити й поліпшити опрацювання та передачу інформації, вивільнити значну кількість працівників від роботи, пов'язаної безпосередньо з розкриттям злочинів і забезпеченням громадського порядку, а й докорінно змінити, поліпшити цю роботу.

У процесі реформування системи ОВС найважливішою складовою вдосконалення управління, системи та структури МВС України повинно стати усунення паралелізму та дублювання функцій у ланках управління. На рівні апаратів МВС України, ГУМВС, УМВС України повинні залишитися функції координації, методика керівництва інформаційно-аналітичного обслуговування, контролю та інспектування безпосереднього планування й організації проведення заходів державного, міжрегіонального рівня, а також організації реагування на надзвичайні ситуації. Основний обсяг облікової, статистичної та аналітичної роботи повинні виконувати штабні підрозділи міських і районних органів внутрішніх справ.

Ще однією із вагомих глибинних змін у системі ОВС постає дві тенденції – підвищення професіоналізму та уникнення депрофесіоналізації працівників міліції. Депрофесіоналізація міліції пов'язана, насамперед, із недостатністю підготовки високопрофесійних кадрів ОВС вищої кваліфікації та зниженням рівня підготовки. Однією із якісних характеристик спроможності працювати на сучасному рівні та реалізовувати вимоги до правоохоронних органів є освітній рівень працівників. Необхідність поновлення системи фахівцями з різних галузей актуальна завжди.

Негативні явища в економіці, з якими пов'язані труднощі фінансування МВС України, породжують протилежну тенденцію – відтік кваліфікованих кадрів. Розвиток цієї тенденції неприпустимий. Подолання її можливе як за рахунок посиленої підготовки висококваліфікованих спеціалістів у відомчих навчальних закладах, так і шляхом посилення соціального захисту працівників міліції та їх сімей.

Соціальний захист особового складу ОВС є важливим принципом у проведенні реформування системи ОВС, він включає діяльність державних та місцевих органів влади, керівництва та служб ОВС у роботі з особовим складом, пенсійних, фінансових, оздоровчих і господарсько-побутових служб щодо реалізації соціальних прав та інтересів працівників.

У сучасних умовах реформування системи ОВС соціальний захист передбачає такі напрями роботи:

- обов'язкове державне особисте страхування працівників за рахунок відповідних бюджетів;
- відшкодування шкоди, що завдана майну працівника або його близьким у зв'язку з його службовою діяльністю;
- забезпечення працівників міліції житлом першочергово;
- забезпечення працівників міліції технічними засобами;
- надання місць у дитячих дошкільних установах;
- безкоштовний проїзд працівників ОВС у громадському транспорті;
- право на позачергове отримання проїзних документів і розміщення в готелі за відрядною посвідкою;
- правове регулювання праці та відпочинку;
- грошове забезпечення;
- матеріальне забезпечення;
- оздоровче та санаторно-курортне лікування працівників ОВС і членів їх сімей;
- виплати та пільги особам, які звільняються.

Успіх реформування системи ОВС великою мірою залежить від забезпечення державою належного соціального захисту працівників міліції та розуміння кожним керівником ОВС того факту, що забезпечення всіма законними засобами всебічного соціального захисту працюючих – не благодійність, а нагальна потреба та першочерговий обов'язок держави.

Начальники міських райвідділів внутрішніх справ мають будувати свою повсякденну роботу таким чином, щоби

постійно тримати в полі зору питання соціального захисту працівників. Неприпустимі як з правової позиції, так і з морального погляду затримки у виплаті заробітної плати, присвоєнні чергових спеціальних звань, виплаті таких обов'язкових надбавок до заробітної плати, як ті, наприклад, що виплачуються за роботу з таємними документами, слідчу діяльність та інше. Уважного ставлення потребують звернення працівників ОВС за матеріальною допомогою. Здебільшого, як показує практика, ці звернення пов'язані з реальними проблемами в їх особистому, сімейному житті. Тому керівник зобов'язаний вживати невідкладних заходів як для з'ясування всіх обставин проблем у працівників, так і для надання їм матеріальної допомоги.

Сучасна модель ОВС має ґрунтуватися на таких вихідних принципах (положеннях):

1. Поліція – це сервісна служба, що надає послуги населенню на певній території. Це новий підхід до формування концептуальних основ діяльності поліції. Він відрізняється від раніше діючої теорії соціального обслуговування більшою конкретністю й тим, що поліція розглядається не як силова структура, а як служба обслуговування. При цьому акцент повинен робитися не на одержання фінансової вигоди (хоча й це враховується), а на вирішення тих проблем, які належать до компетенції цієї служби. Працівники поліції мають бути здатними діяти в складних умовах, вміти протистояти негативним впливам, бути впевненими в соціальній значущості своєї службової діяльності. Специфіка служби потребує від працівників поліції розвиненого почуття високого службового обов'язку, дисциплінованості, працьовитості, працездатності, ініціативи, здорового самолюбства, витримки, тактовності. Високі вимоги висуваються також до культури праці працівника поліції, бездоганної поведінки на роботі і поза службою.

Особливо важливе значення в діяльності працівників поліції має суворе дотримання ними законності. Правоохоронець завжди повинен пам'ятати, що діяльність працівників поліції пов'язана з вирішенням долі інших людей, а до людей не можна бути байдужими. Тому така діяльність вимагає від працівників поліції не тільки володіння всією палітрою прав, знань, а й високої культури взагалі і, що найважливіше, почуття високого гуманізму, людяності та відповідальності перед Батьківщиною і людьми.

2. Діяльність поліції не повинна обмежуватися боротьбою зі злочинами та правопорушеннями. Поліція повинна приділяти важливу роль у знятті соціальної напруги, забезпеченні внутрішньої безпеки в державі, вона має виступати її гарантом. Поліція повинна бути доступною громадянам, враховувати у своїй роботі особисті права громадян.

3. Для ефективної роботи важлива її якість, не можна задовольнятися тільки кількісними показниками. Якість роботи ОВС необхідно підвищувати з урахуванням вимог населення та його критичних зауважень.

Отже, поліція XXI століття в умовах реформування відчуває проблему якості. З урахуванням нових умов роботи поліції до неї ставляться такі вимоги, як гнучкість роботи, доступність (поліція в розпорядженні громадян), представництво, відкритість для населення, прагнення й підвищення якості роботи.

Таким чином, оцінюючи якість роботи поліції, необхідно розглядати її через призму послуг населенню.

Також слід враховувати визначення втрат від неякісної роботи поліції, співвідношення якості управління з якістю діяльності поліції, необхідність розробки оцінних показників якості управління поліцією, закріплення вимог до якості управління поліцією.

Висновки. Усі форми діяльності ОВС щодо забезпечення прав і свобод людини та громадянина переплітаються між собою і не можуть існувати відокремлено одна від одної в межах юридичної практики, а тому діяльність ОВС не повинна обмежуватись боротьбою з правопорушеннями. Вона має існувати не проти громадян, а для громадян, удосконалювати систему послуг для населення з огляду на своє соціальне значення. Діяльності органів внутрішніх справ як особливому сегменту юридичної практики має бути внутрішньо притаманна ідея справедливості, а це концепт, який стосується кожної демократичної держави і кожного її громадянина.

Сьогодні юридична практика має глобальний характер, адже проблеми держави і права сучасного світу набувають спільних характеристик і ознак, як уніфікуються

і завдання правоохоронних органів у сучасних державах. Індивідуальність правового мислення правоохоронця проявляється хіба у контексті самої сутності людини як мислячої істоти, що пов'язана зі здатністю мислення розмежовувати належне (правовий ідеал, до якого прагне кожна окрема держава) і суще (правова дійсність).

Список використаної літератури:

1. Войтович Р. Особливості діяльності державних службовців в умовах глобалізації / Р. Войтович // Вісник державної служби України. – 2006. – № 3. – С. 20–23.

2. Rizvi G. Reinventing Government: Putting democracy and social justice back into discourse / Discussion Paper for 6th Global Forum on Reinventing Government Towards Participatory and Transparent Governance, 24–27 May 2005, Seoul (Republic of Korea). – 38 p.

